Bofill, Bocaccio, la Gauche Divine...

TONI VALL
BARCELONA

Barcelona, any 1963. La jove actriu italiana Serena Vergano roda amb Francisco Rabal la coproducció hispanoitaliana *El comte Sandorf*. La ciutat és un bullidor d'inquietuds, idees i projectes que volen veure la llum. Un grup de joves amb vocació de cineasta volen llançar-se a la piscina, experimentar amb les noves narratives que a França estan fent fortuna amb la Nouvelle Vague. Són Carles Duran, Joaquim Jordà, Jacinto Esteva, José María Nunes i Ricardo Bofill, fascinat de la mateixa manera per l'arquitectura que pel cinema. I Pere Portabella, esclar. Juntament amb Teresa Gimpera, Vergano esdevé musa del que s'anomenarà Escola de Barcelona i també musa vital de Bofill. S'enamoren, es casen i tenen un fill. Són els anys de l'esplendor de la Gauche Divine i de Bocaccio. La *boîte* del carrer Muntaner esdevé centre neuràlgic d'una generació de professionals liberals benestants amb ganes de canviar l'ordre establert, subvertir les normes, obrir-se a Europa i acabar amb la grisor del règim.

Bofill no hi està sol, ni de bon tros. Al contrari, els arquitectes hi són un lobi destacat. Sota el mestratge d'Oriol Bohigas i Federico Correa, es posen els fonaments de les vocacions i professions de Bofill, Óscar Tusquets, Pep Bonet, Cristian Cirici, Lluís Clotet... Amb la complicitat d'Oriol Regàs –l'amo de Bocaccio–, instal·len un projector i un *loop* de diapositives dels edificis que marquen la modernitat arquitectònica al món per projectar-les durant tota la nit en una de les parets color granat. Conversa, discussió, complicitat, competitivitat, projectes nous, sinergies que floreixen. Bofill prova també sort amb el cinema, la seva passió paral·lela. El resultat és el curtmetratge *Circles* (1966), protagonitzat per Vergano, per Romy –una altra musa del moment– i per l'amic de l'ànima de Bofill, el polifacètic Salvador Clotas. Un experiment visual i narratiu, tres personatges tancats dins d'un cub que exploren l'espai i la sexualitat. Exploració, concepte fonamental d'uns anys decisius, "els *happy sixties*", com recorda sempre Román Gubern. Tanta feina feta sense demanar permís, quan la llibertat encara no existia. ▬

Ricard Bofill amb els dits als llavis a Bocaccio el 1967. ANTONI BERNAD / COLUMNA